

MATTHIJS DE LIGT

LUCA CAIOLI BIJ UITGEVERIJ THOMAS RAP

Virgil
Frenkie
Mbappé
Suárez
Balotelli
Neymar
Ronaldo
Messi

EDWIN KRIJGSMAN BIJ UITGEVERIJ THOMAS RAP

Ben ik nou zo slim? De taal van Van Gaal

Luca Caioli & Edwin Krijgsman

Matthijs de Ligt

Van FC Abcoude naar Ajax,
Oranje en Juventus

2021

THOMAS RAP

AMSTERDAM

Copyright © 2021 Luca Caioli & Edwin Krijgsman
Omslagontwerp bij Barbara
Omslagbeeld Carolien Sikkenk – Photoline
Vormgeving binnenwerk Perfect Service
Druk- en bindwerk Wilco, Amersfoort

ISBN 978 94 004 0696 4

NUR 480

thomasrap.nl

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC®) mag dragen.
Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Inhoud

Inleiding	7
1. Debuut in spijkerbroek	17
2. De lokroep van de ArenA	29
3. Dikkie	37
4. Meten is weten	45
5. Een geweldige lichtung	53
6. Doodongelukkig	61
7. Talent van De Toekomst	69
8. Dromen die uitkomen	77
9. Stockholm 24 mei 2017	97
10. Abdelhak Nouri	105
11. Aanvoerder	117
12. Hoge verwachtingen	125
13. Een bijzondere dag	147
14. Samba uit de polder	157
15. Kater	169
16. Na de pijn	179
17. Cristiano Ronaldo dixit	189
18. Een Rembrandt in Turijn	203
19. Every little thing gonna be all right	217
20. Kampioen in tijden van covid	239
21. Benevento	247
Dankwoord	261

Inleiding

Abcoude ligt maar een stukje weg van de snelweg. Er slingert een drukke hoofdstraat doorheen, halverwege onderbroken door de Hulksbrug, de beweegbare ophaalbrug over het riviertje de Angstel die de twee helften van de dorpskern met elkaar verbindt: aan de ene kant de Hoogstraat en aan de andere kant het Raadhuisplein. Het heeft een klein en gezellig centrum. Aan weerszijden van de straat zijn behoorlijk wat winkels, cafés en eetgelegenheden gevestigd, op de hoek van het Dokter van Doornplein zit een xs Albert Heijn-supermarkt, verderop een filiaal van de HEEMA.

Van het centrum naar de Piuschool is het een wandelingetje van tien minuten, door een wijk met woonerven en keurig verzorgde tuinen. In de verte naar het westen zie je de eerste hoge gebouwen van Amsterdam-Zuidoost, dat in de loop der decennia langzaam maar zeker dichterbij is gesloten. Van de dorpskern van Abcoude naar de middenstip van de Johan Cruijff ArenA is het niet meer dan zo'n acht kilometer. Het ruikt er al naar voetbal.

'Voor iedereen!' zo profileert de Piuschool zich op de

eigen site. Het is een van de vier basisscholen in Abcoude en ligt in de wijk Fluitekruid, aan een kant begrensd door de spoorlijn Amsterdam-Utrecht, aan een andere door Sportpark Hollandse Kade. Het één verdieping hoge gebouw heeft vrolijke rood-wit-blauw geverfde raamkozijnen, en ervoor ligt een flink schoolplein met, aldus de site, ‘een junglepad’ en ‘een verkeersplein waar de kleuters kunnen rijden en zelf hun voertuig kunnen tanken of laden’. En verder zijn er nog ‘een buitenklas, een groot klimtoestel, nieuwe duikelrekken, een twisterveld en een voetbalveld’.

‘Hij was slim en kon goed leren.’ Adelheid Nouwen was vele jaren leerkracht op de Piuusschool in Abcoude en werd in 2017 directeur. Ze kan zich Matthijs de Ligt na al die tijd nog goed herinneren. ‘Ik heb hem in groep vier en groep acht, het laatste jaar, onder mijn hoede gehad, dus toen hij acht en twaalf was. Er zaten in zijn klas een paar erg drukke jongetjes, maar Matthijs was juist heel rustig, ik heb nooit ook maar iets van gedoe met hem gehad. Het was een heel leuk, gezellig jongetje met veel vriendjes.’

Nouwen heeft in de twintig jaar dat ze in het onderwijs werkzaam is heel wat kinderen voorbij zien komen, maar aan de groep acht waar Matthijs in zat, heeft ze goede herinneringen. ‘Een leuke jaargang. Ze hadden echt een voetbalklas. Hij ging samen met een vriendje, Ruben Hoogenhout, bij Ajax spelen.’

De kleine, verlegen en hoogblonde Matthijs de Ligt begint in augustus 2003 op de Piuusschool. Hij is dan net vier jaar. Op 12 augustus 1999 – dezelfde dag dat zestien jaar eerder

Klaas-Jan Huntelaar ter wereld kwam – werd hij in een ziekenhuis in Leiderdorp geboren. Zijn moeder Vivian en haar man Frank, die een opleiding tot apotheker heeft gevolgd, wonen dan nog in Leiden, maar een jaar later verhuist het gezinnetje naar Abcoude, omdat Frank in het nabijgelegen Amsterdam Holendrecht gaat werken. In september 2001 wordt de tweeling Wouter en Fleur geboren. Voor alle drie hun kinderen kiest het echtpaar De Ligt dezelfde school.

‘Nee, zo’n jongen was het nou juist niet,’ antwoordt Nouwen op de vraag of ze specifieke herinneringen aan Matthijs heeft. ‘Behalve één ding. In het laatste jaar voeren de kinderen bij ons altijd een musical op. Bij die gelegenheid heeft Matthijs gezongen, en dat deed hij echt heel goed. Ik weet zelfs nog welk nummer het was: “Grenade” van Bruno Mars.’

Nouwens collega Anja Visser is sinds 2000 aan de Pius-school verbonden. Ze geeft de kleuters lessen Schrijfdans, als voorbereiding op de echte schrijfles, en in geval van problemen is ze aanspreekpunt voor ouders en collega’s. ‘Je hebt kleuters die er in het begin heel veel moeite mee hebben wanneer hun moeder of vader hen komt brengen en dan weer weggaat. Zo was Matthijs helemaal niet. Meestal nam zijn moeder hem mee naar school, af en toe ook zijn vader. Hij was al vanaf jonge leeftijd heel zelfstandig. Dat moest hij ook wel zijn, want zijn moeder had ook nog de jongere tweeling om voor te zorgen.’

Een sociaal kind, maar tegelijkertijd verlegen, zo herinnert Visser zich haar voormalige leerling. ‘Als ik hem nu weleens op televisie zie, heb ik het gevoel dat hij niet erg

veranderd is en op een innemende manier zichzelf is gebleven. Hij is natuurlijk niet meer zo verlegen, maar die bescheidenheid karakteriseert hem nog steeds.’

Ze herinnert zich nog dat ze Matthijs, toen hij al bij Ajax speelde, een keer in het dorp tegenkwam. ‘Ik zei dat ik blij was dat hij het daar zo goed deed en dat hij het ongetwijfeld helemaal ging maken. Hij reageerde heel nuchter en antwoordde: “Dat moeten we eerst nog maar eens zien.” Maar hij straalde vanwege het compliment!’ Een andere keer zag Visser hem tijdens een wandeling in de velden rond Abcoude in zijn eentje trainen. ‘Hij zat toen net bij Ajax en rende ontelbare keren een trapje naar de autoweg op en af. Ongelooflijk gedreven voor een jongen van die leeftijd. Vaak vraag je je als leerkracht af wat een kind als volwassene gaat doen. Ik had natuurlijk niet kunnen voorspellen dat Matthijs profvoetballer op het hoogste niveau zou worden. Al was hij altijd heel sportief, een atletisch jongetje dat zich soepel bewoog, wat je niet van alle kinderen kunt zeggen. Maar ik had wel het idee dat hij het dankzij zijn intelligentie en leergierigheid ver zou gaan schoppen.’

‘Hij was een heel sportieve jongen, en lekker stevig. Bij gym was hij goed in zo’n beetje alle onderdelen, slagbal, trefbal, rekstok, bewegingsbaan en piepjestest [shuttle run]. Maar met name in spel.’ Joke Broere gaf drieënveertig jaar les, waarvan zevenendertig jaar in Abcoude, altijd op basisscholen. Als oud-docente lichamelijke opvoeding, heeft ze in haar lange onderwijsloopbaan heel wat jaargangen Abcoudenaren lichamelijk opgevoed. Tot haar vele

oud-leerlingen telt ze ook Matthijs de Ligt. ‘Ik heb hem van groep drie tot en met groep acht als leerling gehad. Ik weet nog dat het een grote groep was, tweeënveertig kinderen, die bij de gewone lessen gescheiden waren, maar ik kreeg bij de gymles de hele groep in één keer.’

Broere herinnert zich Matthijs desondanks nog goed. ‘Ik heb zijn broertje Wouter en zijn zusje Fleur ook lesgegeven, en die zijn ook sportief aangelegd, maar Matthijs sprong er echt uit. Het trefbaltoernooi dat elk jaar voor de achtste-groepers werd georganiseerd, staat me nog goed bij. Dat was voor de kinderen heel belangrijk, daar keken ze echt lang van tevoren naar uit. Dat jaar werd het toernooi gewonnen door het team van Matthijs, en daar had hij een belangrijk aandeel in.’

★

‘Alle gelukkige families lijken op elkaar, elke ongelukkige familie is ongelukkig op zijn eigen wijze.’ Zo luidt de eerste zin van Leo Tolstojs klassieke roman *Anna Karenina*.

Matthijs de Ligt komt uit een gelukkig en hecht gezin, als dat niet hetzelfde is. Een normale familie, zoals hij het ooit zelf beschreef. ‘Als je bij ons door de ramen naar binnen kijkt, zie je geen supersterren.’ Maar met zijn overgang van Ajax naar Juventus in de zomer van 2019 werd hij in één klap een superster, én multimiljonair. De duurste verdediger uit de geschiedenis van het Italiaanse voetbal ooit.

Toch blijft, nu hij met zijn vriendin Annekee aan de andere zijde van de Alpen is neergestreken in het bijna 1200

kilometer zuidelijker gelegen Turijn, zijn ouderlijk huis in Abcoude voor hem hét rustpunt als hij weer in zijn geboorteland is. ‘Ik ben opgegroeid in Abcoude,’ zei Matthijs de Ligt in 2017 tegen een journalist van *Het Parool*. ‘Een klein dorp. Als je uit de stad komt denk je: daar is vast niks te beleven. Maar voor mij is het vooral gezellig.’

Sport is altijd een bindende factor geweest in het gezin De Ligt, al hadden zijn ouders aanvankelijk niet zoveel met voetbal, ze zijn fanatieke tennissers. ‘Eigenlijk keek mijn vader nooit echt naar voetbal,’ zei Matthijs in 2017 in het *AD*. ‘Ja, als het Nederlands elftal op een groot toernooi speelde. Maar,’ voegde hij eraan toe, ‘mijn vader krijgt wel steeds meer kijk op het spelletje...’

‘Matthijs is altijd positief ingesteld en erg zelfkritisch,’ zei vader Frank een keer. ‘Ik ben in zijn eerste jeugdijaren altijd supporter geweest. Toen de concurrentie harder werd, heb ik me wel bemoeid met zijn ontwikkeling. Ik heb hem ook begeleid.’ Vervolgens dreigde dat ‘bijna een fulltimebaan’ te worden en ging het niet meer. ‘Ik wilde mijn eigen werk niet opgeven.’

In veel families wordt de liefde voor een bepaalde sport van generatie op generatie overgedragen. In het gezin De Ligt was het dus de kleine Matthijs die de passie voor voetbal binnenbracht, al moest het verleggen jongetje volgens jeugdtrainer Dick Beukeboom van FC Abcoude, waar Matthijs zijn carrière begon, wel wat wennen aan de sfeer op de voetbalvereniging, die veel straatvoetballers uit Amsterdam-Zuidoost aantrok en waar het er net wat anders aan

toegang dan op de beschaafde tennisclub waar zijn ouders lid van waren.

Op zijn vijfde ging ook Matthijs op tennis, iets wat hij volgens vader Frank ‘heel aardig’ deed. ‘Hij heeft een natuurlijk balgevoel en was meteen de beste van de club,’ aldus De Ligt senior. En Matthijs ging hockeyen, de andere sport die zijn vader beoefende. Interesse voor voetbal toonde hij volstrekt niet. Een lerares vertelde vader Frank zelfs dat alle jongetjes van zijn leeftijd op het schoolplein voetbalden, maar dat Matthijs zich dan afzijdig hield. ‘Tot zijn zesde is hij nooit echt met voetbal bezig geweest,’ aldus Frank. Maar blijkbaar kroop het bloed toch waar het niet gaan kon.

Na Matthijs gingen ook zijn broer Wouter en diens tweelingzus Fleur op voetbal, de drie konden het goed met elkaar vinden en deden veel samen. Vader Frank noemde Wouter ooit de ‘grootste fan’ van Matthijs. ‘Fleur, Wouter en ik zijn elkaars beste vrienden,’ zei Matthijs zelf over zijn broer en zus.

Net als Matthijs speelde Wouter de eerste jaren bij FC Abcoude, waarna ook hij de overstap maakte naar AFC Ajax. Fleur begon op haar achtste jaar bij FC Abcoude in hetzelfde team als Wouter. Ze had eigenlijk op hockey gewild, een sport die al haar vriendinnen beoefenden, maar daar werd ze steeds voor uitgeloot, omdat meisjes met een zusje dat al hockeyde, voorrang kregen. ‘Ik ben uiteindelijk op voetbal gegaan omdat ik in de tuin voetbalde met mijn broers,’ zei Fleur.

Behalve in de tuin voetbalden Matthijs, Wouter en Fleur ook veel op een veldje achter hun ouderlijk huis. Daar oe-

fenden ze op traptechniek en snelheid, en deden ze bekende doelpunten uit de voetbalgeschiedenis na, zoals de legendarische treffer van Marco van Basten in de finale van het EK 1988 tegen de Sovjet-Unie. Bij de partijtjes die ze samen speelden, kon het er stevig aan toe gaan. ‘Als we een-op-een deden,’ vertelde Matthijs daarover, ‘ging ik verdedigen en Fleur aanvallen. Er kwamen weleens slidings aan te pas, ja. Echt niet dat ik haar zomaar liet winnen, maar ze won wel af en toe.’ Volgens Matthijs had Fleur van hen drie het meeste talent.

Toch trainde Matthijs op datzelfde veldje vooral in zijn eentje, als hij terugkwam van Ajax. ‘Hij is thuis altijd met voetbal bezig,’ zei zijn vader in 2016 in een interview. ‘Gewichten aan de deur. In de tuin voetballen en hij gaat ook regelmatig op een trapveldje oefeningen doen met pionnetjes. Of hij gaat door het dorp hardlopen.’

Er zijn veel carrières van beloftevolle sporters gefnuikt doordat het bij hen schortte aan een van de onmisbare voorwaarden voor succes: toptalent, totale toewijding en een stabiele thuissituatie, zoals je dat vaak hoort noemen. Barry Hulshoff, die een tijdlang zaakwaarnemer en mentor van Matthijs was, zei een paar jaar geleden in *Voetbal International* dat zijn pupil door diens ouders ‘met beide benen op de grond’ werd gehouden. Het echtpaar De Ligt hield de oerhollandse uitspraak ‘Doe maar gewoon, dan doe je al gek genoeg’ in ere.

*

Matthijs de Ligt is altijd zichzelf gebleven, een beeld dat wordt versterkt door het in het begin van 2021 gelanceerde Albert Heijn-reclamespotje waarin hij figureert. Daarin zie je hoe hij thuis in Turijn een bestelling van de supermarktketen opent. Alle klassieke expatlekkernijen blijken in de doos te zitten: drop, hagelslag, stroopwafels, ontbijtkoek, maar... geen voetbalplaatjes. Daarop belt hij gespeeld verontwaardigd naar Nederland, om ze te laten nabezorgen. Ook als je daar in Turijn bij Matthijs naar binnen kijkt, zie je geen superster, maar een gewone Hollandse jongen die gek is op voetbal en voetbalplaatjes.

‘Niet zo lang geleden,’ vertelt docente Anja Visser, ‘kwam hij een keer zomaar op school. Het was vlak voor de kerstvakantie. Ik was met de kleuters in de gymzaal en opeens zag ik dat hij op het pleintje ernaast een balletje aan het trappen was met een paar kinderen van de bovenbouw, die net pauze hadden. Met een grote glimlach op zijn gezicht, echt leuk om te zien. En te midden van al die kinderen, die natuurlijk allemaal door het dulle heen waren, ging hij ook nog op zijn gemak handtekeningen uitdelen. Zo’n jongen is het.’

Debuut in spijkerbroek

Op de buitenmuur van het clubgebouw, naast de deur naar de kleedkamers, hangt een bord met daarop DE BASIS ELF: BIJ FC ABCOUDE, regels waar de spelertjes en spelers van de voetbalvereniging zich aan moeten houden, zoals: 'Accepteren wij geen discriminatie, pesten, verbaal of fysiek geweld', 'Zorgen wij voor een positieve sfeer' en 'Doen wij altijd ff normaal'. Sportpark Hollandse Kade, op loopafstand van het station van Abcoude. Het watertje achter de velden van FC Abcoude vormt de grens met Noord-Holland – op het grondgebied van de provincie Utrecht kun je niet dichterbij Amsterdam komen dan hier.

FC Abcoude draagt die naam sinds 1973, toen het als fusieclub ontstond door het samengaan van zaterdagvereniging AFC '37 en zondagvereniging R.K.S.V. Abekevalda. In 1998 werd het vijftienvintigjarig bestaan van de club gevierd, onder meer met het jubileumboek *F.C. Abcoude 1973-1998*, met veel foto's en interviews met oud-trainers als Ton Pronk en Piet Schrijvers, twee grootheden uit de Nederlandse voetbalhistorie. De feestweek ter gelegenheid

van het veertigjarig jubileum, in 2013, werd opgeluisterd met een dvd, waarop voormalig voetballer en trainer Robert Maaskant en presentator Jan Joost van Gangelen in een olijke talkshowsetting de geschiedenis van de club de revue laten passeren.

Winand Paulissen werd in 2013 voorzitter van FC Abcoude en maakt deel uit van het kleine, driekoppige bestuur van de club. Hij benadrukt het belang dat FC Abcoude hecht aan de sociale rol die een sportclub in een gemeenschap heeft. Zo heeft zijn voetbalvereniging een atletiekclub uit de buurt toestemming verleend om op doordeweekse dagen op haar velden te trainen. Op haar beurt verzorgt de atletiekvereniging looptrainingen voor de jonge, motorisch nog niet allemaal even sterke voetballertjes van FC Abcoude. Een kruisbestuiving, sociaal en sportief, waar alle partijen voordeel bij hebben.

Paulissen wijst op een apart gelegen kunstgrasveldje op het complex, met het clublogo in maxiformaat op de middenstip. Dat veldje vervult een belangrijke functie. Volgens Paulissen zijn er in zijn woonplaats weinig plekken te vinden waar de jeugd lekker veilig en onbekommerd kan voetballen. Dus besloot de club dit speciale veld aan te leggen waar iedereen, lid of geen lid, terecht kan om een balletje te trappen. ‘Het is natuurlijk ook om onze andere velden te beschermen,’ zegt Paulissen, ‘maar het gaat er ons vooral om dat deze mogelijkheid in Abcoude bestaat.’

Dankzij het speciale kledingplan van de club komen alle elftallen van FC Abcoude zo goed mogelijk voor de dag: met een jaarlijkse bijdrage van vijftwintig euro per lid kan de

hele club om de drie jaar van een spiksplinternieuw tenue worden voorzien. Elk elftal, vanaf de Calimero's, speelt in dezelfde uitrusting (rood-blauwe, opvallend veel op die van Barcelona lijkende shirts met een blauw broekje), inclusief rugnummers en sponsors, en alle spelers krijgen ook eenzelfde trainingspak.

Een prioriteit voor de club is de renovatie van het complex. 'Ons gebouw is zo'n vijfenveertig jaar oud, en vooral de kleedkamers voldoen niet meer aan de eisen van de huidige tijd,' vertelt Paulissen. Gevolg is dat de KNVB de faciliteiten heeft afgekeurd. Voor de nieuwbouw die FC Abcoude ambieert, met 'ruime kantine, grotere kleedkamers, fysioruimte, ballenhokken, zonnig terras' zoals de speciaal gemaakte fondswerfflyer vermeldt, is een bedrag van zo'n 1,6 miljoen euro nodig. De actie liep goed, er zat al 1,2 miljoen 'in de tas', aldus de flyer, maar corona gooide roet in het eten.

Op het hoofdveld heeft een trainer een groep E'tjes onder zijn hoede. Het is voormalig prof Genaro Snijders. Zelf werd hij indertijd als jeugdspeler van FC Abcoude gescout door AZ, vanwaar hij overstapte naar de jeugdopleiding van Vitesse. In zijn latere carrière kwam de aanvaller nog uit voor onder meer Willem II en Notts County in de League Two, de vierde divisie in Engeland. Snijders, eenendertig jaar nog maar, is inmiddels teruggekeerd op het oude nest en als speler/assistent-trainer van het eerste elftal van FC Abcoude actief.

Snijders is ook een van de vierentwintig spelers die de

Wall of Fame, zoals voorzitter Paulissen het noemt, in de clubkantine sieren: een fotogalerij van spelers die ooit als pupil bij FC Abcoude begonnen of kwamen spelen en vervolgens het betaalde voetbal wisten te halen: Gijs Lui-rink, Danny Hesp, Diamiano Schet, Virgil Smith, Giovan-ni Troupée, Anduele Pryor, Mitchell Schet, Edson Braaf-heid, Serginho Greene, Tyron Loran, Dabney Dos Santos, Charles Dissels, Joris van Overeem, Ruud Hesp, Jerold Promes, Michael Timisela, Javier Vet, Jeffrey Sarpong, Jer-maine Holwijn en Gyliano van Velzen. Niet allemaal even bekende namen, en ook niet allemaal even glansrijke carri-eres, maar toch: een trainer in de Eredivisie die deze selectie tot zijn beschikking zou hebben, zou je vermoedelijk niet horen klagen. Zo stond doelman Ruud Hesp tussen 1997 en 2000 onder contract bij Barcelona, kwam linksback Ed-son Braafheid uit voor onder meer Bayern München, Lazio Roma en het Nederlands elftal en maakt middenvelder Jo-ris van Overeem sinds 2018 deel uit van de selectie van FC Utrecht. De enige vrouw die een plaatsje heeft gekregen aan de Abcouder Wall of Fame is Kay-lee de Sanders. De San-ders tekende in 2017 haar eerste profcontract, bij de club waar ze als verdediger nog steeds voor uitkomt: Ajax.

Paulissen wijst op de foto van Ruben Hoogenhout, die net als De Sanders naast Matthijs de Ligt hangt. ‘Een voet-balcarrière is deels ook een kwestie van geluk,’ zegt de voor-zitter. ‘Ruben is van dezelfde leeftijd als Matthijs en maakte een jaar eerder de overstap naar de jeugd van Ajax. Aan zijn voetbalcapaciteiten ligt het dus niet. Maar Ruben heeft een paar keer simpelweg pech gehad.’ En dus heeft de carrière

van Hoogenhout een heel ander verloop dan die van zijn oud-ploeggenoot De Ligt.

Paulissen is van mening dat FC Abcoude zijn oud-spelers in het verleden te weinig bij de club heeft betrokken. Daar is twee jaar geleden verandering in gekomen, onder meer met het benaderen van Genaro Snijders, die door FC Abcoude in de gelegenheid werd gesteld om de faciliteiten op het complex voor zijn voetbalschool te gebruiken. Serginho Green, die na zijn dienstverband als verdediger bij Feyenoord nog vele clubs diende, tot in India toe, verzorgt één keer in de twee weken een speciale verdedigerstraining. En Jermaine Holwijn, die via Ajax in 1995 bij het in de Engelse vierde divisie spelende Port Vale terechtkwam, was drie jaar lang assistent-trainer bij FC Abcoude.

Aan dezelfde Wall of Fame hangt het allereerste shirt dat Matthijs de Ligt in de hoofdmacht van Ajax droeg, als een relict uit langvervlogen tijden, hoewel het maar een paar jaar oud is. Paulissen vertelt dat zijn club een tijdlang werd gesponsord door Unicef, en nu door het Fonds Gehandicaptenzorg. Er wordt jaarlijks een veiling georganiseerd, waarvan de ene helft van de opbrengst naar de club gaat en de andere naar dat goede doel. Een van de ingebrachte voorwerpen was het Ajax-shirt in kwestie, dat Matthijs indertijd zelf is komen brengen, in gezelschap van zijn vader.

Een van de mooiste portretten in de kantine van FC Abcoude, of liever gezegd, de vergaderruimte, is dat van Piet Schrijvers. De Beer van de Meer, zoals een van zijn bijnamen luidde, zwaaide van 1978 tot 1982 (toen hij als fullprof onder contract stond bij Ajax) als trainer de scepter over het

eerste elftal van FC Abcoude. Schrijvers kwam in 1978 bij de club als supervisor van de zondagafdeling, maar werd het jaar daarop trainer. En dat deed hij met indrukwekkende resultaten: de club promoveerde onder zijn hoede maar liefst vier keer, van de 3e klasse AVB naar de 4e klasse KNVB. Schrijvers vervulde zijn functie onbezoldigd. Nou ja, niet helemaal onbezoldigd: aan het einde van het seizoen kreeg hij als dank voor bewezen diensten een fles goede whisky. Het is een stuk geschiedenis dat men bij FC Abcoude niet is vergeten en dat in het jubileumboek ruimschoots aan bod komt.

*

Een jaar nadat zijn ouders hem hadden aangemeld bij de tennisclub van Abcoude, gebeurde er iets beslissends in het leven van de kleine Matthijs toen hij bij een vriendje van de Piuschool, Alec Inden, ging spelen. ‘Matthijs en ik waren zes of zeven jaar en we deden een heleboel sporten samen. We zaten op tennis, we deden aan judo en we hebben wel eens geskied in een skihal. Matthijs was overal goed in. Alleen deed hij niet aan voetbal, dat vond hij niet zo leuk, op school voetbalde hij nooit met ons mee.’

Maar dat zou dus veranderen. ‘Op een middag kwam Matthijs bij me spelen, en hij zou ook blijven slapen. Alleen had ik die middag voetbaltraining, en dus vroeg ik of hij zin had om mee te komen. Of hij zelf die dag moest hockeyen, kan ik me niet meer herinneren, maar hij had in ieder geval geen voetbalspullen. En dus stond hij gewoon in

zijn spijkerbroek op het trainingsveld.’

Matthijs zelf heeft het verhaal al meermaals verteld. ‘Ik was een jaar of zes en zou gaan hockeyen. Maar een vriendje van mij ging het voetbalveld op. Ik dacht: dáár wil ik ook zijn. Wat doe ik hier? Toen heb ik in de kleedkamer mijn gewone kleding weer aangedaan omdat ik niet in die hockeyoutfit het voetbalveld op durfde. Dat was de eerste keer dat ik een bal aanraakte.’ Later voegde hij nog een leuk detail toe aan het verhaal over die eerste voetbaltraining van zijn leven: ‘Ik schoot met mijn punt, helemaal verkeerd. Maar vanaf toen wilde ik niets anders.’

En zo werden de velden van de plaatselijke voetbalvereniging, samen met het ouderlijk huis en de Piuschool, de belangrijkste plek in het leven van de jonge Matthijs. ‘FC Abcoude heeft goede faciliteiten voor jeugdspelers,’ keek hij later op die tijd terug. ‘Goede velden, goede trainers, goede organisatie. Er trokken veel jongens uit Zuidoost naar de club toe, straatvoetballers met een goede techniek. Een leuke, gemoedelijke club waar ik gewoon lekker mijn wedstrijdjes speelde in de E2 en nog steeds graag kom.’

*

Volgens De Ligt viel het niet meteen op dat hij beter was dan andere jongetjes, maar de jeugdtrainers van FC Abcoude zagen wel dat hij meer in zijn mars had dan veel van zijn leeftijdgenootjes. Zo herinnert Robbert van der Hoef, die Matthijs die allereerste keer met zijn vriendje mee liet trainen, zich dat het blonde mannetje een hard schot had, een

goede timing en balgevoel. En oud-voorzitter Piet Kooyman zei bij meerdere gelegenheden dat het hem opviel dat de kleine Matthijs kopte ‘als een grote vent’.

Na Van der Hoef kwam Matthijs onder de hoede van Dick Beukeboom. ‘We hadden er van alles bij zitten,’ vertelt Beukeboom. ‘Jongetjes die de kantjes ervan afliepen en fanatiekelingen, jochies met talent en anderen die juist weer niet zo sportief ingesteld waren. Het speelde allemaal door elkaar, iedereen mocht meedoen, dat was onze filosofie. Onze belangrijkste taak als trainer was om ervoor te zorgen dat ze er allemaal lol in hadden.’

Toen Matthijs eenmaal had besloten dat hockey niet zijn ding was, zette hij zich voor de volle honderd procent in voor het voetbal. ‘Matthijs was altijd bloedfanatiek,’ herinnert Beukeboom zich. ‘Het was best wel een stevig jochie en hij had op het veld altijd een rood hoofd van de inspanning. En hij gaf nooit op, dat had hij toen al. Met alles wat-ie deed. Hij tenniste met mijn zoon Lars, en dan was-ie net zo gedreven. Tegen zijn verlies kan Matthijs niet.’

De Ligt begon in de F8 bij FC Abcoude, maar werd door Beukeboom en een collega naar de F1 gehaald. Beukeboom: ‘Dat was een bloedfanatiek team, en Matthijs kwam toen al bovendrijven, terwijl hij pas een paar maanden voetbalde. We konden natuurlijk niet voorspellen dat hij het eerste elftal van Ajax zou halen, maar we zagen al wel dat het er bij hem in zat.’

Alec Inden: ‘Matthijs en ik speelden altijd in de verdediging, ik was nooit zo goed in aanvallen. Matthijs vond verdedigen heel leuk, maar af en toe ging hij met een corner

wel stiekem mee naar voren, iets wat hij natuurlijk nu nog steeds doet, en dan scoorde hij ook weleens. Soms hoorde ik mensen langs de kant dan dingen zeggen als: “Hij heeft wel iets, hè, die jongen, hij heeft echt iets”

Het E2-team waar Matthijs het jaar daarop in terecht kwam, werd getraind door Dave van Nielen, die nog steeds aan FC Abcoude verbonden is. ‘Het was een klein ventje, heel verlegen,’ zei Van Nielen in een interview. ‘Je dacht niet direct: dit is een supertalent. Maar hij pakte de dingen wel snel op. Hij was geen speler die schaarbewegingen maakte, hij was vooral een echte verdediger.’

Volgens Van Nielen viel Matthijs meteen op vanwege ‘zijn basistechniek, passing en zuivere schot. Hij was echt een slimme voetballer. Maar ik had nooit gedacht dat hij dit niveau zou gaan halen.’ Onder de hoede van Van Nielen ontwikkelde Matthijs zich snel: ‘Matthijs zat in de E2, die ik trainde, mijn broer had de E1 onder zijn hoede. We hadden aanvankelijk besloten dat de eerstejaars in de E2 kwamen en de tweedejaars in de E1, maar in de loop der tijd kwamen we erachter dat Matthijs er toch wel boven uitstak en met de E1 kon meedoen. Ik heb toen voet bij stuk gehouden en hem in de E2 gehouden, want ik wilde winnen met mijn team. Dat zou ik nu niet meer doen, zo’n jongen moet je meteen doorschuiven. Het draait natuurlijk allemaal om talentontwikkeling.’

Maar Matthijs kwam er toch wel, door zijn gedrevenheid. ‘Het was toen al een leergierige jongen, die echt beter wilde worden,’ aldus Van Nielen. ‘Dat zag je aan het feit dat hij er altijd als eerste was. Dan was hij voor de training al met

een bal bezig. Of het nu een technische oefening betrof, een pass- en trapvorm, je hoefde alles maar één keer uit te leggen. Hij had het direct onder de knie. Dat moest ook wel, vond hij zelf, want hij wilde later per se bij Ajax voetballen. Tijdens de trainingen bij Abcoude droeg hij, zoals ik het me herinner, al geregeld een shirtje van zijn droomclub.’

*

De club waar Matthijs van droomde, was Ajax. En die droom werd werkelijkheid toen Ajax interesse had voor het jeugdige talent en zich meldde. ‘Dat gebeurde nadat onze E1 een oefenwedstrijd speelde tegen Ajax,’ vertelde Van Nielen. ‘Hoewel Matthijs vanwege zijn leeftijd eigenlijk nog E2-speler was, mocht hij toch meedoen. En wat denk je? Hij speelde een wereldpot. Hij was met afstand de beste speler op het veld, de jongste jongen die meedeed. Toen wist Ajax het zeker: die moeten we hebben.’ En dat terwijl Piet Kooyman, indertijd voorzitter van de club, nog zijn bedenkingen had: ‘Ik dacht in eerste instantie dat hij te zwaar en te traag was. Dat zei ik ook tegen de Ajax-scout, die speciaal naar hem was komen kijken.’ Gelukkig had die scout meer verstand van voetballen dan de voorzitter.

Nadat Matthijs bij Ajax in het vizier was gekomen, hielpen de trainers van FC Abcoude de jongen om een volgende stap in zijn carrière te kunnen zetten. Van Nielen: ‘De E1 speelde een wedstrijd tegen Ajax, en Casimir Westerveld, destijds Ajax-trainer [en nu Head of Youth Recruitment bij die club], vroeg of Matthijs mee kon doen tegen Ajax E2.

Zelfs in die wedstrijd viel hij op. Ajax twijfelde wel of ze hem moesten nemen. Er zat nog een beetje babyvet op en hij was ietsje zwaarder dan de anderen. Maar hij viel gewoon op.’ En wat vooral indruk maakte, vindt Van Nielen, was dat hij op die jonge leeftijd al een hele wedstrijd geconcentreerd kon blijven.

Vader Frank: ‘Toen hij negen jaar was, werd hij gescout door Ajax. Hij heeft vier à vijf keer meegetraind met de e’tjes en ik weet nog goed dat ik werd gebeld door Henny de Regt [Ajax-scout] dat hij was aangenomen bij Ajax. De coaches bij Abcoude hadden ook wel zoiets van: “Als Matthijs niet bij Ajax komt, dan weten wij het ook niet meer.”’

Van Nielen beaamt dat het eraan zat te komen: ‘Ik weet nog dat hij met FC Abcoude tegen de koploper speelde en dat waren allemaal tweedejaars. Wij waren een jaar jonger en Matthijs maakte een actie, dribbelde net over de middellijn en schoot de bal in de kruising. Ajax-scout Henny de Regt was er ook en zei meteen: “Dit wordt er wel een.”’

‘Op mijn negende werd ik gevraagd om bij Ajax te komen voetballen,’ herinnert De Ligt zelf zijn overgang van Abcoude naar Amsterdam. ‘Ik was groot en sterk. Toen al. Die stevige bovenbenen heb ik van mijn vader. Ik was een beetje een dikkerdje.’

Van Nielen heeft meer dan eens gezegd dat hij De Ligt geen ‘geboren leider’ vond. Toen de trainer hem aanvoerder wilde maken, bedankte Matthijs daarvoor. ‘Maar,’ aldus Van Nielen, ‘blijkbaar hoef je geen geboren leider te zijn om een goed aanvoerder te zijn, dat laat hij nu wel zien.’

Een van zijn ploeggenootjes in die tijd was een meisje,

Kay-lee de Sanders. Net als Matthijs wilde ze van kleins af aan per se naar Ajax. En net als Matthijs was ze bereid om daar heel veel voor te doen en te laten. ‘Ik was een jaar of zeven en ik speelde in de F5,’ vertelde ze in een interview. ‘Matthijs was een jaar jonger, maar omdat hij al zo goed was, mocht hij met ons meespelen.’ De Sanders noemt De Ligt haar grote voorbeeld. ‘Matthijs is zo jong en zo gedisciplineerd. Hij is meedogenloos: al speelt hij even niet, hij komt altijd goed terug. Ik heb het idee dat alle aandacht hem niet zoveel interesseert. Hij is heel down to earth.’

Alec Inden speelde maar twee jaar samen met Matthijs: in groep vijf verhuisde hij met zijn ouders naar het buitenland en hield toen op met voetballen. ‘Het was niet echt mijn sport,’ zegt Inden, die nu bedrijfskunde studeert aan de Nyenrode Business Universiteit. ‘Maar ik vond het wel jammer dat ik weg moest. Want we waren niet alleen een heel goed team, we waren ook vrienden. Ik kon het heel goed met Matthijs vinden, we waren allebei rustige jochies, we maakten nooit problemen. Ik heb Matthijs later, toen ik weer in Nederland woonde, een paar keer toevallig ontmoet, onder meer bij de Vinkeveense Plassen. En dan zei hij weleens tegen me: “Hé Alec, door jou zit ik op voetbal”’

Wat zou er van Matthijs de Ligt zijn geworden als jeugdtrainer Robbert van der Hoef hem die dag niet had laten meetrainen met zijn vriendje Alec? ‘Waarschijnlijk was hij dan een goede hockeyer of tennisser geworden,’ aldus Van der Hoef zelf.